N:o 6.

Svenska Akademiens Nobelkomité

Stockholm

Till erhållande af Nobelpriset i litteraturen för innevarande år får jag härmed vördsamt föreslå den provençalske skalden Frédéric Mistral. Som jag redan för ett år sedan föreslagit honom till erhållande af detta pris, tar jag mig friheten hänvisa till hvad jag då anförde. Jag anser mig dessföre nu endast behöfva framhålla följande allmänna synpunkter, från hvilka Mistral synes mig synnerligen förtjent att ihågkommas med den nu ifrågasatta belöningen. Mistral har såsom skald producerat dikter, af hvilka flera i högsta grad skönhet intaga en mycket framstående plats inom verldslitteraturen; jag vill härvid endast erinra om hans stora, allmänt bemärkade nationalepos Mirèio, samt om hans i samlingen Lis isclo d'or införda programmdikt La coupo. — Mistral har författat sina dikter på sin hembygds idiom, hvilket alltsedan den medeltida troubadurpoesiens våldsamt afbrutna glansperiod som litterärt organ fört en aftynande tillvaro och alltmera subordinerats under de nordfranska språkens hägemoni

predominerande tungomål. Mistral har härigenom ställt sig i spetsen för en sydfransk, national litteraturriktning, som på hela området utgjort en väckande impuls till poetisk produktion på landets eget språk, hvilket i klangfull skönhet vida öfverträffar franskan, samt med ämnen hemtade från landets egen historia, dess kultur och det för sydfransmännen egendomligt karakteristiska kändalifvet. Inom poesiens vida område är det sålunda en ny och rik domän, på hvars stora utvecklingsmöjlighet han först fäste allmänhetens uppmärksamhet, och detta genom att i handling visa, hvilka skatter af högt poetisk skönhet inom densamma kunde frambringas. —
Mistral har äfven haft en klar insikt derom, att ett folks poetiska lifsyttringar för att förbli fullt originella kräfva som organ just den språkform, med hvilken man känner sig intimast förtrogen, nämligen den som man i barndomen lärt af sin närmaste omgifning, och inom de breda folklagren utgör denna i Sydfrankrike ett helt annat idiom än det i skolorna meddelade officiella högspråket; samt vidare att poesien såsom konstprodukt kräfver språkliga hjelpmedel för att göras oberoende af den alla landsmål vidlådande vulgära tröghet. För att åt den nationelt poetiska rörelse, som han sjelf vant den främste att väcka och främja, alltså kunna vinna en tillräcklig fast och omfattande språklig basis, var det honom ej nog att genom egna dikter visa hvad en högt begåfvad skald redan nu kunde åstadkomma med sitt eget landsmål, utan han ålade sig den svåra uppgiften att i ett stort

CC BY-NC-ND 4.0 The Nobel Archive of the Swedish Academy

lexikaliskt arbete samla och för alla göra tillgängliga hela det provençalska språkområdets ännu spridda men dock rika tillgångar. Denna ordbok, åt hvilken han gaf den meningsfulla titeln Lou tresor dóu felibrige, utgör ett lexikografiskt storverk, som till den provençalska litteraturens förfogande ställer ett alla dess behof fullkomligt motsvarande, ovanligt rikt och nyanseradt ordförråd, hvartill kommer att det är utfördt med så grundlig fullständighet och så godt språksinne, att det i dessa hänseenden täflar med de stora kulturspråkens allra bästa arbeten af denna art.

Från alla dessa synpunkter kan jag ej finna annat, än att Mistral är väl förtjent af den erkännande utmärkelse, som Nobelpriset innebär. Och jag vill i detta sammanhang erinra derom, att en person af så hög litterär kompetens som Gaston Paris oförbehållsamt såsom sin bestämda mening uttalade, att för det närvarande den ende fullt presentable franska kandidaten till Nobelpriset vore just Frédéric Mistral.

Vördsamt

P. A. Geijer

Upsala 26 Januari 1904.

CC BY-NC-ND 4.0 The Nobel Archive of the Swedish Academy